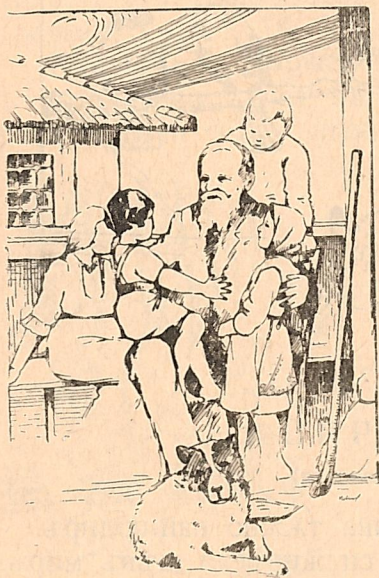

НА ГОСТИ ПРИ ВНУЧЕТАТА

Предъ кжщата седѣше млада жена и скубѣше пиле. Близко до нея младъ и силенъ мжжъ правяще спици за колата си.

По кое време, казвашъ, че ще пристигне? — попита жената и въздъхна. — Три години не съмъ го виждала.

— Азъ мисля, че е време вече да дойде — отговори мжжътъ и продължи работата си.

Захвана да притъмнява.

Нѣкой потропа на вратнята. Младата жена спусна

полуоскубаното пиле въ копанята и припна да отвори.

Влѣзе сгърбенъ старецъ, съ бѣла брада до пояса. Той водѣше за ржка малко десетгодишно момченце.

— Добъръ вечеръ и помози Богъ! — каза старецътъ, и жълтото му лице се проясни и развесели.

— Далъ ти Богъ добро! — отговори жената и му целуна ржка. — Добре дошелъ... Цѣли три години не сме се виждали, татко!

Следъ това гостенинътъ свали отъ гърба си торбичката и седна на пруста.

Още старецътъ не успѣ да проговори и две думи, още Стоянчо — тѣй викаха момчето, което доведе — не успѣ да отрие съ ржавъ прашнитѣ си устни, гоститѣ бѣха наобиколени отъ петъ малки деца, внучета на стареца. Единъ момчурлякъ се покатери на дѣдовия си грѣбъ и съ мѣничкитѣ си ржчички прегърна неговата дебела и почернѣла отъ слънцето шия. Други му се качиха на колѣнетѣ. Трети опрѣ лакти на колѣното му, легна на земята по корема си и подпрѣ глава съ ржце. Четвърти и пети почнаха да се разговарятъ съ Стоянча. Започна шумень и весель разговоръ.